

РЕШЕНИЕ

№ 174

гр. София , 02.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на трети декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов
Членове: Джулиана Петкова
Надежда Махмудиева

при участието на секретаря Валентина И. Колева
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20201000502770 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по въззивни жалби на двете страни, срещу Решение №2964 от 03.04.2020 г. по гр.д.№9277/2017 г. на СГС, I-12 състав, постановено по предявени от М. Ц. Щ., и от малолетния М. М. В., действащ чрез законния си представител неговата майка М. Ц. Щ., против „ЗД Бул Инс“АД, субективно съединени иски с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, за осъждане на ответника да заплати на всеки от ищите сумата от по 200 000 лв. /двеста хиляди лева/, представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на М. А. В. /живял на съпружески начала с ищцата М. Ц. Щ., и баща на малолетния ищец М. М. В./, настъпила в резултат от ПТП на 24.09.2015 г., причинено по вина на М. Б. Ш., като водач на застрахован при ответника лек автомобил „Фолксваген“ с д.к.№ *****, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, както и да заплати на малолетния М. М. В. сумата от 23 220 лв. /двадесет и три хиляди двеста и двадесет лева/, представляваща претърпени от този ищец имуществени вреди – пропуснати ползи от загуба на издръжка, ведно със законната лихва върху всяко обезщетение, начислена за периода от датата на ПТП до окончателното плащане. С обжалваното решение съдът е уважил частично иските за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, като е присъдил на ищцата М. Ц. Щ. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 24.09.2015 г. до окончателното плащане, на ищеца М. М. В. – обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 04.01.2016 г. до окончателното плащане, като е отхвърлил предявените иски за неимуществени вреди за разликата над тези суми до пълните им предявени размери, и изцяло е уважил предявеният иск за имуществени вреди, като е присъдил на ищеца М.

М. В. сумата от 23 200 лв. обезщетение за загубата на издръжка, ведно със законната лихва за периода след 20.07.2017 г. /датата на подаване на исковата молба/ до окончателното плащане, като е отхвърлил частично предявените от М. М. В. акцесорни искове за присъждане на законни лихви върху присъдените му обезщетения, за периода от датата на ПТП 24.09.2015 г., съответно до 03.04.2016 г. /за обезщетението за неимуществени вреди/ и до 19.07.2017 г. /за обезщетението за имуществени вреди/, и е осъдил страните да заплатят разноски по съразмерност. Решението е било постановено при участието на трети лица – помагачи на ответника – Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД и М. К. К..

Недоволни от решението са останали двете главни страни.

С въззивна жалба вх.№56232/19.06.2020 г., подадена от М. Ц. Щ., действаща лично за себе си и като законен представител на малолетния М. М. В., двамата чрез адв. С.Ч., ищците са обжалвали постановеното решение в отхвърлителната му част само по предявените главни искове за обезщетение за неимуществени вреди, за разликата над присъдената на М. Ц. Щ. сума в размер на 100 000 лв., до пълния предявен размер на нейния иск от 200 000 лв., и за разликата над присъдената на ищеца М. М. В. сума в размер на 50 000 лв. до пълния предявен размер на този иск от 200 000 лв. Релевирани са оплаквания за неправилност на решението в тези части, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Неправилно е определен силно занижен размер на присъдените обезщетения, в нарушение на чл.52 от ЗЗД, като е нарушен принципът на справедливостта. Съдът е изброил някои от критериите, които е взел предвид при определяне на размера на обезщетенията, но липсва обсъждане на събрания по делото доказателствен материал, не е посочено кои от доказателства съдът е взел предвид за определяне на размера на обезщетенията, как конкретните факти са се отразили върху размера на обезщетението, като в тази част решението е напълно неаргументирано. Не са отчетени конкретните икономически условия, както и съдебната практика по сходни случаи. Изложени са подробни правни съображения с обсъждане на събрания доказателствен материал. Настоява се за отмяна на решението в обжалваната част, и постановяване на ново, с което да бъдат уважени до пълния им предявен размер исковете за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, с присъждане на направените разноски за двете съдебни инстанции.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирани страни с правен интерес в обжалваната част, чрез процесуален представител с потвърдена представителна власт. С Определение от 26.07.2017 г., постановено по гр.д.№9277/2017 г. на СГС /на л.1/, ищците са били частично освободени от задължението за внасяне на ДТ, на осн. чл.83, ал.2 от ГПК, за сумата над 600 лв., поради което за въззивното производство са внесли дължимата държавна такса в намален размер от 300 лв.

Преписи от въззивната жалба са изпратени на насрещните страни, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК, е постъпило Становище вх.№72005/20.07.2020 г., подадено от третото лице – помагач на ответника - „Застрахователно акционерно дружество ОЗК-Застраховане“ АД, чрез юрк. Т. Т., с приложено пълномощно. Застъпва се становище за неоснователност на въззивната жалба на ищците, и се настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК ответникът „ЗД Бул Инс“ АД и третото лице –

помагач М. К. К. не са се възползвали от възможността да депозират отговор на въззивната жалба на ищците.

С въззивна жалба вх.№59633/25.06.2020 г. ответникът „ЗД Бул Инс“ АД, чрез адв. Я. Д., обжалва решението частично в неговата осъдителна част по предявения иск от ищцата М. Ц. Щ., за сумата над размера от 50 000 лв., до присъдения размер от 100 000 лв., както и изцяло в осъдителната му част по предявените искове от ищеца М. М. В., за присъждане на обезщетение за неимуществени и за имуществени вреди. Настоява се за отмяна на решението в обжалваните части, и постановяване на ново по същество, с което предявеният от М. Ц. Щ. иск за обезщетение за неимуществени вреди да бъде отхвърлен за сумата над 50 000 лв., както и изцяло да бъдат отхвърлени предявените искове от ищеца М. М. В., с присъждане на разноски за двете съдебни инстанции, съобразно отхвърлената част. Поддържа се неправилност и необоснованост на решението в обжалваните части. Сочи се допуснато от първостепенния съд процесуално нарушение, като не е съставен доклад по делото и не е разпределена между страните доказателствената тежест. Съдът не е взел предвид всички установени по делото факти и не ги е отчетел в тяхната съвкупност. Не се установява пълно и безпротиворечиво противоправното и виновно поведение на водача на застрахования при ответника лек автомобил за настъпването на процесното ПТП. Нарушен е принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД, с присъждане на завишен размер на присъдените обезщетения за неимуществени вреди, както и на обезщетението за имуществени вреди, като определените размери не отговарят на трайната съдебна практика по сходни случаи. Ищецът М. М. В. не е бил роден към момента на настъпване на процесното ПТП, поради което не може да претендира обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на М. А. В.. По делото не е доказано, че този ищец е син на починалия М. А. В.. От изслушаната СПЕ се установява, че детето приема за свои родители бабата и дядото по майчина линия, които полагат грижи за него, като ищецът няма изграден образ за своя баща, и го е „заместил“ с дядо си по майчина линия. Настоява се да се приеме за основателно възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, чрез непоставяне на обезопасителен колан, като се поддържа дял от 50% на съпричиняването. Поддържа се, че смъртта на М. А. В. не е резултат единствено от виновното поведение на водача на л.а. „Фолксваген Голф“, като настъпилото ПТП се дължи изцяло на неправомерното и виновно поведение на водача на т.а. „Форд Транзит“, с рег.№***** – М. К. К.. Не са доказани от ищците всички елементи на неправомерното увреждане, които са в тяхна доказателствена тежест.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК, е постъпил Отговор на въззивната жалба вх.№83261/14.08.2020 г., подаден от ищците М. Ц. Щ. и М. М. В., чрез процесуален представител адв.С.Ч., в който се поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба на ответника, и се настоява тя да бъде оставена изцяло без уважение. Обстоятелството, че ищцата М.Щ. е отново бременна, е било констатирано при прегледа от вещото лице, изготвило СПЕ, състоял се четири години след смъртта на пострадалия, и не намалява душевната болка и сътресения, преживени от ищцата М.Щ. вследствие смъртта на М. А. В.. Неоснователни са възраженията, че детето възприема своите баба и дядо като

родители, и че е заменило бащината фигура с тази на своя дядо. Неоснователно е възражението за липсата на активна процесуална легитимация на ищеца М. М. В. – по делото е представено удостоверение за раждане, съставено въз основа на акт №0010/07.01.2016 г., в което като баща на детето е вписан именно починалия М. А. В.. Този документ, заедно със свидетелските показания, установяват обстоятелството, че този ищец е син на починалия М. А. В.. Относно момента на възникване на правоспособността на детето, възраженията са неоснователни – налице е трайно установена съдебна практика, за правоспособността на нероденото дете, която се посочва. Възраженията за съпричиняване на увреждането от пострадалия са неоснователни, с оглед заключението на приетата по делото КСМАТЕ, която установява, че пострадалият би получил тежки и смъртоносни увреждания, дори да е бил поставил обезопасителен колан. Неоснователно е възражението за недоказан деликт, с оглед частичното обжалване на осъдителната част на решението, и частичното влизане в сила на решението в осъдителната му част по иска на М.Щ..

При извършената служебна проверка на осн. чл. 269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентния съд, в изискуемата от закона форма, и е подписан, поради което е валиден. Искът е предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, и е разгледан от родово компетентния първостепенен съд, поради което постановеното решение е допустимо.

По правилността на обжалваното решение, съдът е обвързан от релевираните от страните оплаквания. Съдът е обвързан и с формираната сила на пресъдено нещо на влязлата в сила осъдителна част от решението на първостепенния съд по предявения иск от М.Щ., с която е установено между страните, че е извършен деликт от водача на застрахованото при ответника увреждащо МПС, както и че е налице причинна връзка между смъртта на М. А. В. и процесното ПТП, както и по наличието на активна материално-правна легитимация на ищцата М.Щ. да претендира обезщетение за вреди от смъртта на пострадалия М. А. В., в качеството □ на увредено лице по смисъла на чл.265, ал.2 от КЗ /отм./. Безспорно е било между страните наличието на валидно застрахователно правоотношение с покритие към датата на ПТП, по силата на което гражданската отговорност на делинквента е застрахована при ответника със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Едва във въззивната жалба ответникът е релевирал възражение за липса на материалноправна легитимация на ищеца М. М. В. да претендира обезщетение за претърпените от него вреди от смъртта на М. А. В., тъй като не бил установен по несъмнен начин произхода му от М. А. В. като негов баща. Възражението е релевирано несвоевременно – същото не е било релевирано в срока по чл.131 от ГПК, поради което не следва да се разглеждат от въззивната инстанция. Наред с това, възражението, основано на оспорване на произхода на ищеца М. М. В. от пострадалия М. А. В., е недопустимо – ответникът не е активно процесуално легитимирано лице да оспорва бащинството на М. М. В.. Такова инцидентно оспорване на произход от лица извън очертания от чл.62 от СК кръг на легитимираните лица, е допустимо само по изрично разпореждане на закона – чл.343 от ГПК, в производството по съдебна делба и само за нуждите на това производство, като оспорването се разглежда от делбения съд само в мотивите на съдебното решение и по него не се формира сила на пресъдено нещо. Аналогична разпоредба липсва в уредбата на прекия иск на увреденото лице – както по отменения, така и по действащия КЗ. Ако се приеме, че се касае до възражение за неустановена активна процесуална легитимация на ищеца М. М. В. /което възражение

би било по допустимостта на производството, за което съдът следи служебно, и за него не настъпва процесуална преклузия/, същото е неоснователно, тъй като по делото още с исковата молба е представено Удостоверение за раждане на М. М. В., издадено на 16.06.2017 г. /на л.9/, в което е вписан като негов баща пострадалият М. А. В., въз основа на Акт за раждане №0010/07.01.2016 г. Посоченият официален свидетелстващ документ не е бил оспорен своевременно от ответника в срока по чл.131 от ГПК, поради което оспорването му едва с въззивната жалба е преклудирано.

Спорни пред въззивната инстанция са въпросите за справедливия размер на обезщетението за претърпените от М. Ц. Щ. неимуществени вреди за сумата над 50 000 лв. до предявения размер от 200 000 лв.; дължимостта и справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди на ищеца М. М. В.; наличието на принос на пострадалия М. А. В. за настъпването на вредоносния резултат, чрез непоставяне на безопасителен колан.

С въззивната жалба за пръв път се релевира възражение за липса на активна материалноправна легитимация на ищеца М. М. В. да претендира обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на пострадалия М. А. В., тъй като не е бил роден към момента на смъртта му. Посоченото правоизключващо възражение има характер на правен довод, доколкото не се основава на нови факти, а касае правните последици на релевантните факти, включени в предмета на делото, поради което следва да бъде обсъдено от въззивния съд, тъй като решението по предявените от този ищец обективно съединени искове за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди се обжалва изцяло.

По същество на релевираните оплаквания и доводи на страните, и въз основа на събраните по делото доказателства, на осн. чл.235 от ГПК, съдът намира следното:

Между страните не се спори, че на 24.09.2015 г. М. Б. Ш., като водач на застрахован при ответника л.а. „Фолксваген“, с ДК №*****, нарушил правилата за движение по пътищата, и виновно причинил пътно-транспортно произшествие, при което е настъпила смъртта на пътника в същия автомобил М. А. В.. Пред въззивната инстанция не се спори, че към момента на смъртта на М. А. В. на 24.09.2015 г., ищцата М. Ц. Щ. е съжителствала с него на съпружески начала, и след смъртта му – на 04.01.2016 г. е родила втория ищец М. М. В.. Съгласно представено по делото Удостоверение за раждане на М. М. В. /на л.9/, неоспорено от ответника, пострадалия М. А. В. е баща на ищеца М. М. В.. Посоченото удостоверение е официален свидетелстващ документ по смисъла на чл.179 от ГПК, поради което има обвързваща съда материална доказателствена сила за установените от него обстоятелства, съгласно ал.1 от същата разпоредба, която не е била надлежно оспорена от ответника в преклузивния срок – до изтичането на срока за отговор на исковата молба, с която същият документ е бил представен. Ето защо, съдът намира за установено от фактическа страна, че ищецът М. М. В. е син на пострадалия М. А. В., и в това си качество, на основание ППВС №4/25.05.1961 г. е активно материално-правно легитимиран да претендира обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди от смъртта на неговия баща М. А. В.. Фактът, че М. М. В. е роден след смъртта на своя баща М. А. В., не е релевантен за възникването на качеството му на увредено лице по смисъла на чл.265, ал.2 от КЗ /отм./, и съгласно даденото тълкуване с ППВС №4/25.05.1961 г. Този факт е релевантен за определяне на момента на увреждането за този ищец, който ще настъпи в момента на възникването на неговата правосубектност

с факта на раждането, от който момент съобразно разпоредбата на чл.84, ал.3 от ЗЗД, делинквентна изпада в забава да заплати обезщетение за причинените на този ищец неимуществени вреди.

За установяване на търпените неимуществени вреди от ищцата М. Ц. Щ. по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите В. Щ. /протокол на л.140-141/ и Н. Р. /протокол на л.157-158/. От същите непротиворечиво се установява, че ищцата М. Ц. Щ. е живеела на съпругески начала с пострадалия М. А. В.. Дватамата не били сключили брак, но направили сватба, съгласно традициите в общността. Дватамата заживели в дома на родителите на М.В., като обитавали една стая. Отношенията им били основани на взаимна обич, уважение и разбирателство, пострадалият се грижел много за ищцата, работел само той, и се грижел за издръжката и на двамата. Когато М. А. В. узнал, че фактическата му съпруга е бременна, искал да осигури бъдещето на детето си. Когато научила новината за смъртта на М.В., М.Щ. я приела много тежко – прилошало ѝ, не могли да я вдигнат, плакала много. След смъртта на М.В., ищцата често посещавала гроба му, променила се – вече не се смее и весели, била тъжна, заживяла при родителите си, затворила се в дома си и си гледала детето, казвала, че вече не ѝ трябва мъж – любовта ѝ вече е само детето. Все още тъгува и не е превъзмогнала загубата му.

Съдът кредитира показанията на двамата свидетели, като ги намира за логични, последователни и непротиворечиви, като същите не противоречат на останалите събрани по делото доказателства.

За установяване на претърпените от ищеца М. М. В. неимуществени вреди, по делото е приета Съдебно-психиатрична експертиза вх.№19946/14.02.2020 г. /на л.200-206/. От същата се установява, че по правило и двамата родители имат съществено влияние върху детското формиране на емоционалност, поведенчески модели, характер и личностово развитие. В представите на детето от особена важност за неговото психо-емоционално развитие е образът на бащата, който се свързва със стабилност и сигурност, както и е от значение за изграждане на модел на поведение и подражание през следващите години. В ранна възраст все още детето няма изградена представа за смъртта, каквато се формира по-късно. Осъзнаването на загубата на родителя може да доведе до повишаване на риска от развитието на поведенчески нарушения и емоционални разстройства в по-късна възраст, затруднения в изграждането на доверителни отношения с другите, поради трудности да съпреживеят емоциите и чувствата на другите. Тази несигурност в отношенията с другите може да доведе до прояви на тревожност и гняв, да доведе до интернализиране на тревожността като устойчиво преживяване, като поражда усещане за света като враждебен. Присъствието и грижата на бащата са важни фактори за всеки един период от детското развитие. Обичайно е майката да е доминираща в грижите през кърмаческата възраст, но в следващите етапи на развитието на детето бащата има все по-голямо участие в ежедневието на детето, в изграждането на някои умения, както и като модел за поведение и подражание. В конкретния случай ищецът М. М. В. – на 4 години към момента на изготвяне на заключението, няма изграден образ за своя баща, като го е „заместил“ с дядо си по майчина линия.

Съдът кредитира така приетото по делото заключение на СПЕ, като го намира за компетентно, подробно и обосновано, изготвено след проведен личен преглед на детето.

При така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че ищцата М.Щ. е съжителствала на съпружески начала с пострадалия М. А. В.. Въпреки липсата на сключен граждански брак, двамата са направили сватбено тържество според обредните ритуали на общността, с което публично са афиширали връзката си и ангажиментите един към друг, като съпрузи. Заживяли като семейство в дома на родителите на М.В., и обитавали една стая. Пострадалият М. А. В. работел и сам се грижел за издръжката и на двамата. Отношенията им били основани на взаимна обич и уважение. М.В. се грижел за ищцата. Узнал за бременността □, и имал намерение да осигури материално детето си. Към момента на смъртта му тя е била на 16 години, и е била бременна с тяхното дете – вторият ищец М. М. В., който се родил на 04.01.2016 г. Ищцата тежко понесла смъртта на М.В. – прилошало □, когато научила новината, плакала много, после често посещавала гроба му, тъгувала продължително време, променила се, станала тъжна, ограничила социалните си контакти, фокусирала се върху грижите за детето си. Съдът взема предвид, че ищцата е загубила своя партньор в момент, в който емоционалната връзка с него е била най-силна – скоро след официалното обявяване на тяхната съпружеска връзка, и когато двамата са очаквали своята първа рожба. Ищцата е загубила своя партньор, в период, в който е била силно уязвима както физически, така и емоционално - по време на бременността си, когато е имала най-голяма нужда от грижа, психологическа подкрепа, и когато не е имала физическа възможност да си осигурява средства за издръжка. Самата ищца е била много млада – все още недостигнала пълнолетие, а е трябвало сама да посрещне всички грижи за детето си. В резултат от загубата, нейния живот драстично се е променил – от щастливо обвързана, тя е останала без партньор и в очакване на дете, за което сама трябва да полага грижи - без подкрепата на съпруг и баща на детето. От друга страна съдът отчита, че връзката ѝ с пострадалия не е датирана отдавна, и поради много младата си възраст, тя не е лишена от възможността въбъдеще да изгради ново семейство. Същевременно ищцата е имала подкрепата на своите родители, които изцяло са поели грижите за детето □, и за нея самата.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че справедливото обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди следва да бъде определено в размер на 100 000 лв., който размер съответства на претърпените от ищцата морални болки и страдания, на интензивността и продължителността им, на икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, и на съдебната практика по сходни случаи.

Относно ищеца М. М. В. съдът намира за установено от фактическа страна, че същият е роден след смъртта на своя баща, изцяло е лишен от възможността да усети обичта и грижата му, да се ползва от подкрепата и примера му. Липсата на единия от родителите му създава трайна празнота, която с порастването му ще бъде все по-осезаема за него, и не може да бъде изцяло компенсирана от последващи партньори на майката, или от други родственици. Въпреки че не познава своя биологичен баща, и все още /предвид ранната си детска възраст/ не осъзнава загубата му, въбъдеще той ще бъде изложен на повишен риск от развитие на поведенчески и емоционални разстройства. От друга страна съдът взема предвид, че въпреки повишения риск по време на вътреутробното му развитие във връзка с преживеният от неговата майка силен емоционален срив по време на бременността, няма данни ищецът да има физически или ментални увреждания. Физическото, психическото и емоционалното му

развитие е адекватно на възрастта му. На детето е спестен силният емоционален и психически стрес от осъзнаването на внезапната загуба на неговия родител. Практически фигурата на неговия баща е била адекватно заместена от неговия дядо по майчина линия, който му предоставя необходимите за възрастта му бащини грижи, модел за поведение и подражание за изграждането му като личност, съобразно пола му.

При така установеното от фактическа страна съдът намира, че справедливия размер на обезщетението за претърпените от ищеца М. М. В. следва да бъде определен в размер на 120 000 лв., който размер съответства на неимуществените вреди, които детето търпи и ще продължава да търпи от загубата на своя биологичен баща. Според настоящия състав, този размер съответства на принципа на справедливостта, заложен в разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, съобразно установените критерии с ППВС №4/1968 г., на икономическите условия към момента на увреждането, който за този ищец е датата на раждането му – 04.01.2016 г., както и на съдебната практика по сходни случаи.

Относно предявеният от М. М. В. иск за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от загуба на издръжка, за периода от раждането му на 04.01.2016 г. до навършването на пълнолетие, съдът съобразява следното:

За предпоставките са упражняване на правото на иск от нетрудоспособно лице, лишено от издръжка поради причинена смърт на лицето, от което е получавало издръжка, е налице задължителна съдебна практика - Постановление №4/68 и Постановление № 4 от 25.05.1961 г. т. III.1. на Пленума на ВС, съгласно която, активно легитимирани да получат обезщетение за имуществени вреди при смърт на едно лице са както тези лица, които поради нетрудоспособност са били издържани, така и тези, които са имали право по закон да бъдат издържани от загиналия. Увреденият от непозволено увреждане, настъпило поради смъртта на родителя, който го е издържал /или който е имал задължение да го издържа/, има право на обезщетение на имуществени вреди до размера на действителните вреди, но не повече от издръжката, която е получавал /или е имал право да получава/ от родителя, и ако щетите не могат да бъдат покрити от получаваната наследствена пенсия.

На осн. чл.143, ал.2 от СК, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Следователно, ищецът, като дете на пострадалия М. А. В., е имал право да получава от него издръжка до навършването на 18 г. възраст, най-малко в минималния размер, съобразно разпоредбата на чл.142, ал.2 от СК, а именно – $\frac{1}{4}$ от минималната за страната работна заплата. Настъпилата смърт на неговия баща е нанесла вреда в имуществената му сфера от загубата на издръжката, която той е имал право да получава от своя баща. Тази вреда, имаща характер на пропусната полза, подлежи на обезщетяване от ответното дружество, на осн. чл.223, ал.2 във вр. ал.1 от КЗ /отм./, ведно със законната лихва върху нея, от датата на увреждането.

За установяване на имуществените вреди по размер, по делото е прието заключение на Съдебно – счетоводна експертиза вх.№51244/12.04.2018 г. /на л.117-119/, съгласно което, минималният размер на издръжката, която ищецът би получавал за периода от своето раждане, до навършване на пълнолетие, съобразно установената в страната минимална работна заплата за този период, експертизата установява, че същата е в размер общо на 27 126,12 лв.

Същевременно, от представените по делото Декларации за материално и гражданско състояние /на л.46/ и по чл.23, ал.4 от ЗПП /на л.47/ се установява, че ищецът не получава наследствена пенсия. Ответникът е релевира едновременно с въззивната жалба възражение, че нуждите на ищеца от издръжка се покриват изцяло от размера на получаваната от него наследствена пенсия, но не е ангажирал доказателства ищецът да получава наследствена пенсия, както и за нейния размер. На общо основание всяка страна следва да докаже обстоятелствата, на които основава твърденията си. Тъй като ищецът е релевира твърдение за отрицателен факт – че не получава наследствена пенсия, твърденият от ответника положителен факт – че такава пенсия се получава от ищеца, както и нейният размер, подлежи на установяване от ответника. По делото не са събрани доказателства ищецът да получава наследствена пенсия. При възрастта на пострадалия към момента на смъртта му – едва на 19 години, липсата на каквото и да е осигуряване за пенсия е съвсем логично. Ето защо, съдът приема за установено от фактическа страна, че ищецът не получава доход от наследствена пенсия. Също така, от представените декларации от неговата майка – ищцата М.Щ., за гражданско състояние /на л.48/ и по чл.23, ал.4 от ЗПП /на л.49/ се установява, че същата няма други доходи, освен получаваните детски надбавки в размер на 37 лв./месечно. Следователно, не се установява ищецът да получава от майка си средства за издръжка, и живее с нисък стандарт на живот – под прага на бедност, съгласно данните на НСИ за линията на бедност за област Бургас, които са съответно: 2574 лв./годишно, или 214 лв./месечно за едно лице за 2016 г.; 2925 лв./годишно или 243,75 лв./месечно за едно лице за 2017 г.; 2983 лв./годишно или 248,58 лв./месечно за едно лице за 2018 г., и 3320 лв./годишно, или 276,67 лв./месечно за едно лице за 2019 г. Не се установява семейството да е поддържало висок стандарт на живот преди смъртта на бащата – майката и бащата са обитавали една стая в дома на родителите на бащата. Следователно, не се установява бащата да е можел да осигурява на детето по-висок от минималния определен в закона размер на издръжката, поради което действителната имотна вреда, претърпяна от ищеца от загубата на издръжка, се установява да е в минималния размер на дължимата по закон издръжка, изчислена от експертизата в размер на 27 126,12 лв. за целия претендиран период. Тъй като искът е предявен в размер на 23 220 лв., същият се явява изцяло основателен. Посоченото обезщетение се дължи ведно със законната лихва върху него от датата на увреждането, която за този ищец е 04.01.2016 г., но първостепенният съд е присъдил законната лихва върху обезщетението от по-късна дата - датата на предявяването на исковата молба 20.07.2017 г., като в тази част решението на първостепенния съд не е било обжалвано от ищеца, и е влязло в сила.

Във връзка с релевираното от ответника възражение за принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат, съдът намира за установено следното:

От приетата по делото Комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза вх.№54257/18.04.2018 г. /на л.120-131/ се установява следния механизъм на процесното ПТП:

Процесното ПТП е настъпило на 24.09.2015 г. сутринта на път I-9 - гр. Варна - гр. Бургас, между селата Старо Оряхово и Рудник, между три автомобила – л.а. „Фолксваген Голф“, микробус „Форт Транзит“ и товарен автомобил „МАН ТГА“ с полуремарке. Товарният автомобил „МАН ТГА“ с полуремарке се е движел в посока от гр. Варна към гр. Бургас. Лекият автомобил „Фолксваген Голф“ и микробусът „Форт Транзит“ са се движели в посока от гр. Бургас към гр. Варна. Произшествието е

настъпило в участък от пътя с три ленти, две от които са в посоката на движение на товарния автомобил, и са разделени помежду си с маркировка прекъснатата линия М3. В посоката на движение на микробуса и лекия автомобил лентата е една, и е отделена от лентите за насрещно движение с маркировка непрекъснатата линия М1. На около 2 км. от с. Старо Оряхово в южна посока, в зоната на ляв завой за товарния автомобил и десен завой за лекия автомобил и микробуса, трите превозни средства са се движили, както следва: товарният автомобил се е движел по дясната лента в посока гр. Бургас, микробусът се е движел в лентата за движение за неговата посока към гр. Варна, лекият автомобил „Фолксваген“ се е движел зад микробуса. В зоната на десен за него завой, лекият автомобил предприема изпреварване на движещия се пред него микробус, като се е движел със скорост от около 120 км/ч., при максимална скорост, с която завоят може да бъде преодолян от 112 км/ч. Поради движението си със скорост над критичната за завоя, и лошо състояние на гумите, лекият автомобил навлязъл в най-лявата за него лента на пътното платно (в която се е движел товарния автомобил), където е настъпил челен кос удар за лекия автомобил и челната част на товарния автомобил. Вследствие на действието на еластични сили, лекият автомобил е отблъснат от предната част на товарния автомобил и се е завъртял в посока обратна на часовниковата стрелка, премествайки се към лентата по която се е движел първоначално. Там бива ударен от предна лява част на микробуса, като ударът върху лекия автомобил е върху предната му лява част. От този удар и от придобитата кинетична енергия, лекият автомобил бива отправен отново към товарната композиция. Така, въртейки се, лекият автомобил реализира втори удар в товарната композиция в областта на задното ляво колело на ремаркетото, след което се премества и установява към средата на пътното платно (върху прекъснатата линия), ориентиран с предната си част в посока към гр. Варна. В резултат от така настъпилите последователни удари на лекия автомобил, пътника в него на задната дясна седалка М. А. В. е получил тежки травматични увреждания, несъвместими с живота, и е починал на място. Получените травматични увреди се изразяват в: тежка контузия на мозъка и мозъчния ствол, довела до засягане на центрове, регулиращи жизнените функции на тялото; тежка гръдна травма със счупване на 5-10 десни ребра, контузия на бели дробове с вдишана кръв в белите дробове, която също е допринесла за смъртния изход. Лекият автомобил „Фолксваген Голф“ е бил фабрично снабден с триточкови предпазни колани за предните седалки, както и за задните лява и дясна седалка, а на задната средна седалка е бил монтиран двуточков предпазен колан бедрен тип. Триточковият колан, с който е била оборудвана задната дясна седалка, е предназначен да задържи тялото на пътника към седалката при удар в неподвижна преграда или друг автомобил, като торса се задържа от горната лента на предпазния колан към облегалката, а цялото тяло се държи върху седалката от долната лента, преминаваща през коремната област. По тялото на М. А. В. не са описани травматични увреди, специфични за действието на правилно поставения предпазен колан, съобразно механизма на ПТП. Травматичните увреди, получени от М. А. В. са получени в резултат на челния удар, при който под въздействието на инерционните сили тялото на пострадалия се е придвижило напред и е получило увреждания от детайли в купето на лекия автомобил, най-вероятно от облегалката на предната дясна седалка, реализирани в областта на главата, гръдния кош, десния долен крайник. При правилно поставен предпазен колан тялото на пострадалия би останало прикрепено към задната седалка и най-вероятно е нямало да получи толкова тежка черепномозъчна травма, но би получил увреждания от поставения предпазен колан, които не може да се определи с точност с каква тежест биха били, и какъв би бил резултатът от тях. При изслушването на

експертизата в о.с.з. на 26.04.2018 г. вещите лица уточняват, че с оглед механизма на ПТП /два странични удара/ и уврежданията върху лекия автомобил, предпазният колан в случая не би изиграл защитната си функция дори и при челен удар, когато ефекта на колана е най-висок. В случая първо е настъпил челен, кос удар, последван от други два странични удара. В медицинската документация не са описани следи от поставен предпазен колан.

Съдът намира така приетото заключение на КАТСМЕ за компетентно изготвено, подробно, обосновано, и кореспондиращо на събраните по делото писмени доказателства – Протокол за оглед на местопроизшествие от 24.09.2015 г. със скица към него /на л.10-12/, Съдебномедицинска експертиза – Аутопсия №206/2015 г. /с характер на протокол за оглед на труп – на л.34-37/, Постановление за прекратяване на наказателно производство от 13.02.2017 г. /на л.38-40/, както и на събраните гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Д. и Щ., поради което го кредитира изцяло.

При така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че пострадалият М. А. В. е пътувал без правилно поставен обезопасителен колан, въпреки че автомобилът „Фолксваген Голф“ е бил оборудван с триточков обезопасителен колан за мястото, което е заемал пострадалият. С това той е допуснал нарушение на задължението си по чл.137а, ал.1 от ЗДвП. Това нарушение на правилата за превоз на пътници обаче, не е в причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат – смъртта на М. А. В., тъй като правилно поставеният обезопасителен колан при конкретния механизъм на процесното ПТП /много висока резултатна скорост при удара – над 120 км/ч.; множество удари, включително челен ексцентричен и два странични; значителни пластични деформации – практически целият автомобил е напълно разрушен, водачът и всички пътници са загинали/, не би бил ефективен, и не би предотвратил настъпването на смъртния резултат. При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че не са налице предпоставките на чл.51, ал.2 от ЗЗД за намаляване на обезщетението, поради принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат, тъй като липсва една от кумулативно необходимите предпоставки за това – наличието на причинна връзка между извършеното нарушение от пострадалия, и настъпилият вредоносен резултат. Това обуславя извод за неоснователност на релевираното възражение от ответника за наличие на принос на пострадалия за настъпването на увреждането.

Ответникът е релевирал и възражение за принос на водача на микробуса „Форт Транзит“ за настъпване на процесното ПТП. Наведеното твърдение е за наличие на независимо съизвършителство на двамата водачи – на лекия автомобил „Фолксваген Голф“ и микробуса „Форд Транзит“ при причиняването на процесното ПТП. На основание чл.53 от ЗЗД, когато увреждането е причинено от неколцина, те отговарят солидарно, поради което всеки от делинквентите в този случай би бил отговорен пред увреденото лице за всички вреди, като увреденото лице може да търси обезвреда от всеки от тях поотделно. Респективно, увредения може да търси обезвреда на всички вреди, чрез предявяването на пряк иск срещу всеки от застрахователите. Налице е трайна съдебна практика на ВКС, инкорпорирана в Решение №192/02.11.2017 по дело №416/2017 на ВКС, ТК, I т.о., Решение № 121 по т.д.№ 2859/2013 год. на I т.о. на ВКС и др., в която се приема, че при съпричиняване на увреждането от няколко делинквенти, застрахователят по сключена с един от тях застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите отговаря до размера на застрахователната сума, но за обезщетяване пълния размер на вредата, а не пропорционално на приноса на

застрахования от него делинквент. Въпреки че застрахователят по гражданската отговорност на един от делинквентите не отговаря спрямо увреденото лице солидарно с останалите делинквенти или техните застрахователи, предвид функционалната обусловеност на прякото право от деликтното, застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ отговаря по отношение на увредения в обема, в който отговаря застрахованият при него делинквент - за всички вреди и в пълния им размер, като отговорността на застрахователя би била лимитирана единствено от застрахователната сума по договора за застраховка. В настоящото производство отговорността на водача на микробуса „Форд Транзит“ не е установена, и не е била предмет на доказване, но дори да е налице независимо съизвършителство, то не би могло да се отрази на обема на отговорността на застрахователя към увреденото лице. Ето защо, възражението е неоснователно, и ще следва да се остави без уважение.

Така изложените съображения обуславят основателност на предявения от М. М. В. иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди от пропуснати ползи от дължима по закон издръжка, за периода от раждането на ищеца до навършването на пълнолетие, до пълния му предявен размер от 23 220 лв., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 20.07.2017 г. до окончателното плащане. Този иск е бил уважен от първостепенния съд до размера от 23 200 лв., но в отхвърлителната част по този иск решението на съда не е било обжалвано, и е влязло в сила. Обосновава се и частична основателност на предявеният от този ищец иск за присъждане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди до размера от 120 000 лв., която сума следва да се присъди ведно със законната лихва за периода от 04.01.2016 г. до окончателното плащане. За разликата над размера от 120 000 лв. до пълния предявен размер от 200 000 лв., искът на този ищец се явява неоснователен, и ще следва да се отхвърли. Обосновава се и извод за частична основателност на предявения от ищцата М. Ц. Щ. иск за присъждане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на М. А. В., до размера от 100 000 лв., която сума следва да се присъди ведно със законната лихва върху нея от датата на увреждането – 24.09.2015 г. до окончателното плащане. Над този размер, до предявения размер от 200 000 лв., искът се явява неоснователен, и ще следва да се отхвърли.

Като е достигнал до същите фактически и правни изводи по иска, предявен от ищцата М. Ц. Щ., съдът е постановил правилен съдебен акт по този иск, който в тази част ще следва да се потвърди. Решението е правилно, и ще следва да се потвърди и в осъдителната му част по предявеният от ищеца М. М. В. иск за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди – пропуснати ползи от дължима издръжка за периода от раждането му до навършването на пълнолетие, ведно със законната лихва върху сумата на обезщетението, за периода от 04.01.2016 г. до окончателното плащане. По иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, предявен от ищеца М. М. В., първостепенният съд е достигнал до различни крайни изводи относно размера на справедливото обезщетение, което следва за бъде заплатено на този ищец, поради което решението се явява частично неправилно в отхвърлителната му част – за сумата над присъдения размер от 50 000 лв., до размера от 120 000 лв., и в тази част обжалваното решение ще следва да се отмени, и вместо него, да се постанови друго по същество, с което на този ищец се присъди допълнително обезщетение за неимуществени вреди в размер на още 70 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, за периода от раждането му на 04.01.2016 г., до окончателното плащане.

Съобразно този изход от спора по иска на ищеца М. М. В., за обезщетение за неимуществени вреди, ще следва частично да се отмени решението и в частта му за разноските, които този ищец е бил осъден да заплати на ответника на осн. чл.78, ал.3 от ГПК. Ищецът М. М. В. е бил осъден да заплати на ответника $\frac{1}{2}$ част от сумата от 6116 лв. – т.е. 3058 лв., съразмерно на отхвърлената част от исковите претенции – т.е. в размер на 250 020 / 423 220 части/, и след прилагане на редукция на разноските за процесуално представителство на осн. чл.78, ал.5 от ГПК. Съобразно допълнително уважената част от иска с решението на въззивната инстанция, този размер следва да бъде намален с 856,17 лв. – до размера от **2201,83 лв.**, като решението бъде отменено за разликата над тази сума, до размера от 3058 лв., които ищецът М.В. е бил осъден да заплати на ответника за разноски за първоинстанционното производство.

При този изход от спора, въззивната жалба на ответника се явява изцяло неоснователна, поради което направените от този жалбоподател разноски за държавна такса за въззивно обжалване следва да останат за негова сметка. Ответникът е претендирал със списък по чл.80 от ГПК присъждане на адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 18 000 лв. с начислен ДДС, и е представил ДПЗС за договорено възнаграждение в размер на 15 000 лв. без ДДС, платимо по банков път. Липсва надлежно доказателство да е била платено договореното възнаграждение, тъй като по делото е представено платежно нареждане за сумата от 18 000 лв., но не и доказателство за заверяване сметката на получателя с посочената сума. Ето защо, разноски за процесуално представителство не следва да му се присъждат.

С въззивната жалба ишците са претендирали присъждане на разноските за въззивната инстанция. Въззивната жалба на ищцата М.Щ. е оставена без уважение, поради което платената от тази ищца държавна такса в размер на 150 лв. за въззивното обжалване ще следва да остане за нейна сметка. На осн. чл.78, ал.1 от ГПК на ищеца М. М. В. ще следва да се присъди съразмерна част от направените от него разноски за държавна такса в размер на 150 лв., съответна на уважените 7/15 части от обжалвания му интерес по иска за обезщетение за неимуществени вреди – т.е. сумата от **70 лв.** След приключване на съдебното заседание пред въззивната инстанция – в 16,00 ч., в деловодството на съда по делото е постъпила молба вх.№15299/03.12.2020 г., от процесуалния представител на ишците, с приложен списък по чл.80 от ГПК, с която се претендират направени от ишците разноски за процесуално представителство за въззивната инстанция, и се релевира възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски за процесуално представителство. Молбата за присъждане на разноски е депозирана несвоевременно, поради което на ишците разноски за процесуално представителство за въззивната инстанция не следва да се присъждат.

Съобразно резултата от въззивната инстанция, на процесуалния представител на ищеца М. М. В. на основание чл.78, ал.1 от ГПК във вр. чл.38, ал.2 от ЗАдв. следва да се присъдят разноски за първоинстанционното производство в размер на 143 200 / 223 220 части от претендираната със списъка по чл.80 от ГПК сума от 5530 лв. – т.е. 3547,60 лв. С първоинстанционния съдебен акт са присъдени на адв. Ганчева 2497 лв., поради което на следва да ѝ се присъди допълнително адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство на този ищец в размер на още **1050,60 лв.**

На ищеца М. М. В., следва да се присъдят 143 200 / 223 220 части от направените от него разноски за първоинстанционното производство – общо в размер на 1050 лв. /300 лв. ДТ, 300 лв. СПЕ, 300 лв. ССЕ и 150 лв. КСМАТЕ/ - т.е. сумата от

673,60 лв. С първоинстанционното решение съдът е присъдил на този ищец разноски в размер на 319 лв. / ½ от присъдените 638 лв./, поради което на този ищец следва да се присъдят допълнителни разноски за първоинстанционното производство в размер на **354,60 лв.**

Тъй като ищецът М.В. е бил освободен на осн. чл.83, ал.2 от ГПК от задължението за внасяне на държавни такси над сумата от 150 лв. за производството пред въззивната инстанция, ответникът следва на осн. чл.78, ал.6 от ГПК да бъде осъден да заплати разликата до пълния дължим размер на държавната такса за двете съдебни инстанции върху допълнително присъденото обезщетение в размер на 70 000 лв., след приспадане на внесените от ищеца 150 лв. – т.е. сумата от 4050 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №2964 от 03.04.2020 г., постановено по гр.д.№9277 по описа за 2017 г. на Софийски градски съд, I-12 състав, В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен предявеният от М. М. В., с ЕГН*****, против „ЗД Бул Инс“АД, иск с правно основание чл.226 от КЗ /отм./, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, за сумата над размера от 50 000 лв. /петдесет хиляди лева/, до размера от 120 000 лв. /сто и двадесет лева/, КАКТО И В ЧАСТТА, в която М. М. В., с ЕГН*****, е бил осъден да заплати на ЗД“Бул Инс“АД, сумата над размера от 2201,83 лв., до размера от ½ /една втора част/ от сумата 6116 лв., И ВМЕСТО ТОВА, ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“ №87, на основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, да заплати на М. М. В., с ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител М. Ц. Щ., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул.“****“ №**, сумата от 70 000 лв. /седемдесет хиляди лева/, представляваща допълнително обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на неговия баща М. А. В., с ЕГН*****, настъпила в резултат на ПТП на 25.09.2015 г., ВЕДНО със законната лихва върху тази сума за периода от 04.01.2016 г. до окончателното плащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2964 от 03.04.2020 г., постановено по гр.д.№9277 по описа за 2017 г. на Софийски градски съд, I-12 състав, В ОСТАНАЛАТА МУ ОБЖАЛВАНА ЧАСТ, с която ответникът „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“ №87, на основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, е осъден да заплати на М. Ц. Щ., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул.“****“ №**, сумата от 100 000 лв. /сто хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на М. А. В., с ЕГН*****, с когото същата е живеела на съпружески начала, настъпила в резултат на ПТП на 25.09.2015 г., ВЕДНО със законната лихва върху тази сума за периода от 25.09.2015 г. до окончателното плащане, КАКТО И В ЧАСТТА, в която ответникът „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, на основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, е осъден да заплати на М. М. В., с ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител М. Ц. Щ., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул.“****“ №**, сумата от 50 000 лв. /петдесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за

неимуществени вреди, претърпени от смъртта на неговия баща М. А. В., с ЕГН*****, настъпила в резултат на ПТП на 25.09.2015 г., ВЕДНО със законната лихва върху тази сума за периода от 04.01.2016 г. до окончателното плащане, КАКТО И В ЧАСТТА, в която ответникът „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, на основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, е осъден да заплати на М. М. В., с ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител М. Ц. Щ., с ЕГН *****, сумата от 23 200 лв. /двадесет и три хиляди и двеста лева/, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – пропуснати ползи от дължима издръжка, в резултат от смъртта на неговия баща М. А. В., с ЕГН*****, ВЕДНО със законната лихва върху тази сума за периода от 20.07.2017 г. до окончателното плащане, КАКТО И В ЧАСТТА, в която е отхвърлен предявеният от М. Ц. Щ., с ЕГН *****, иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над сумата от 100 000 лв. до предявения размер от 200 000 лв., КАКТО И В ЧАСТТА, в която е отхвърлен предявеният иск от М. М. В., с ЕГН *****, са присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, за разликата над 120 000 лв. до пълния предявен размер от 200 000 лв., КАКТО И В ЧАСТТА, в която ответникът „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, е осъден на основание чл.78, ал.1 от ГПК да заплати на ищите на М. Ц. Щ., с ЕГН *****, и М. А. В., с ЕГН*****, чрез неговата майка и законен представител М. Ц. Щ., сумата от 638 лв. /шестстотин тридесет и осем лева/, представляваща направени съдебни разноски, КАКТО И В ЧАСТТА, в която ответникът „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, е осъден на основание чл.38 от ЗАдв. да заплати на адвокат К. Г. сумата от 4994 лв. /четири хиляди деветстотин деветдесет и четири лева/, КАКТО И В ЧАСТТА, в която „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, е осъден на основание чл.78, ал.6 от ГПК в полза на СГС сумата от 6928 лв. /шест хиляди деветстотин двадесет и осем лева/, представляваща държавна такса, КАКТО И В ЧАСТТА, в която М. Ц. Щ., с ЕГН *****, е осъдена на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, сумата до размера от 3058 лв. /три хиляди петдесет и осем лева/ за разноски, КАКТО И В ЧАСТТА, в която М. А. В., с ЕГН*****, чрез неговата майка и законен представител М. Ц. Щ., е осъден на осн. чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, сумата до размера от 2201,83 лв. /две хиляди двеста и един лев и осемдесет и три стотинки/ за разноски за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“ №87, на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. във връзка с чл.78, ал.1 от ГПК, да заплати на адвокат К. С. Г., с ЕГН*****, сумата от 1050,60 лв./хиляда и петдесет лева и шестдесет стотинки/, представляваща допълнително адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство за процесуалното представителство на М. М. В., с ЕГН *****.

ОСЪЖДА „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“ №87, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, да заплати в полза на бюджета на съда, по сметка на САС, сумата от 4050 лв. /четири хиляди и петдесет лева/, представляваща допълнителна държавна такса за допълнително присъденото обезщетение.

ОСЪЖДА „ЗД БУЛ ИНС“АД, с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“ №87, на основание чл.78, ал. 1 от ГПК, да заплати на М. М. В., с ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител М. Ц. Щ., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул.“****“ №**, сумата от 354,60 лв.

/триста петдесет и четири лева и шестдесет стотинки/, представляваща допълнителни разноски за първоинстанционното производство.

Решението е постановено при участието на трети лица – помагачи на ответника „ЗД Бул Инс“ АД – „ЗД ОЗК – Застраховане“ АД, с ЕИК 121265177, и М. К. К., с ЕГН*****.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____